

Vinguen els remes, que só d'estirp romeva!

J.V. Foix

T'estimo perquè sí. Perquè el cos m'ho demana.
Perquè has vingut de l'ona sense ordre ni concert.
Perquè el brull del boscatge t'enrama la cabana
sense panys ni bernats, en un desvari verd.

Perquè vull. Perquè em xucla la rel de la follia.
Perquè és l'amor, dallat, que ha granat al meu llit.
Perquè duc, ben reblat, el bleix de l'escorpit
que provoca el salobre i encrespa la badia.

¡Vengan los remos, que soy de estirpe romera!

J.V. Foix

Te amo porque sí. Porque el cuerpo me lo pide.
Porque has llegado de la ola sin orden ni concierto.
Porque el verdor de la floresta te enrama la cabaña
sin cerraduras ni barras, en un verde desvarío.

Porque quiero. Porque me sorbe la raíz de la locura.
Porque es el amor, dallado, que ha granado en mi cama.
Porque llevo, bien remachado, el aliento del escorpión
que provoca el salobre y encrespa la bahía.

Perquè sóc massa fràgil per bastir l'aturall
a la marea viva que em nega a l'endeví.
Perquè sóc massa forta perquè em blegui un destí
que han signat, sense mi, les busques de l'estrall.
Perquè l'aigua més fonda no vol ni pau ni treva
i pregona ben fort que sóc d'estirp romeva.

Porque soy demasiado frágil para construir el dique
contra la marea viva que me anega a tientas.

Porque soy demasiado fuerte para que me doblegue

[un destino

que han firmado, sin mí, las agujas del estrago.

Porque el agua más honda no quiere ni paz ni tregua
y pregona muy fuerte que soy de estirpe romera.